

- [O nama](#)
- [U medijima](#)
- [DOKUMENTI](#)
- [TONOVI](#)

[Obris.org](#)

Obrana i sigurnost

- [Istaknuto](#)
- [Regija »](#)
- [Europa »](#)
- [NATO »](#)
- [Svijet »](#)
- [Predstavljamo](#)

Subscribe via [RSS Feed](#)

- [Obrana](#)
- [Sigurnost](#)
- [Unutarnji poslovi](#)
- [Vanjska politika](#)
- [Krize](#)
- [Misije](#)
- [Sabor](#)
- [Vojna industrija RH](#)
- [Ostalo](#)

[Istaknuto](#), [NATO](#), [SAD](#), [Vanjska politika](#), [Vijesti](#) | 30/09/2024, 20:21 [Edit this post](#)

NATO summit u Washingtonu te status Ukrajine u toj organizaciji

NATO summit u Washingtonu, održan između 9. i 11. srpnja ove godine, bio je ukupno 33. takav skup koji je okupio delegacije iz 32 države članice i još niza partnerskih država. Ukupno gledano, ovo je bio četvrti takav skup održan u Sjedinjenim Američkim Državama (nakon summita u Washingtonu 1978. i 1999., te summita u Chicagu 2012. godine), prvi po ulasku Švedske u članstvo organizacije, te zadnji sa sudjelovanjem kako Joe Bidena na čelu SAD tako i Jensa Stoltenberga kao glavnog tajnika Saveza. Iako je u doba održavanja NATO summita u Washingtonu Joe Biden kao aktualni predsjednik SAD još slovio i za predsjedničkog kandidata demokratske stranke (doduše opterećenog posljedicama loše odrađene debate s republikanskim kandidatom Donaldom Trumpom samo 12 dana ranije, 27. lipnja 2024. godine), on se već 21. srpnja povukao iz utrke te prepustio kandidaturu svojoj potpredsjednici Kamali Harris. Što se Stoltenberga tiče, ovime za Norvežana završava mandat koji je započeo 1. listopada 2014. godine, uz 4 produženja (2017., 2019., 2022. i 2023. godine), s krajem zakazanim za 1. listopada 2024. godine. Njegov nasljednik je Nizozemac Mark Rutte, čija je privola teškom mukom bila dobivena od svih država članica.

Nakon ponedjeljka 8. srpnja – obilježenog nizom protokolarnih događanja glavnog tajnika Stoltenberga sa svojim američkim domaćinima – prvi radni dan summita započeo je u utorak 9. srpnja temom „Žene, mir i sigurnost“, nastavio se „Forumom obrambene industrije“, te završio svečanom priredbom u dvorani „Andrew W. Mellon Auditorium“ – na kojoj je i sam Stoltenberg primio najviše američko civilno odlikovanje, „Predsjedničkom medaljom slobode“. Srijeda 10. srpnja imala je lagan protokolarni program do podneva i zajedničkog fotografiranja, da bi onda uslijedilo zasjedanje Sjevernoatlantskog vijeća i donošenje zajedničke deklaracije – prije niza svečanih večera, posebno za čelnike država, ministre vanjskih poslova i ministre obrane. Četvrtak 11. srpnja od jutra je bio rezerviran za sastanke s inozemnim partnerima. No, iako su prvo na redu bile delegacije iz Pacifičke regije (Australija, Novi Zeland, Japan i Južna Koreja), ipak je fokus tu bio na kasnijem susretu s predstavnicima Ukrajine – gdje je objavljena i posebna izjava Vijeća NATO-Ukrajina, održanog u formatu čelnika država i Vlada. To događanje ne treba miješati s malo kasnijim sklapanjem „Zavjeta za Ukrajinu“ održanim istoga dana, kojem je također pristupio niz NATO i EU država.

Dok se ovo okupljanje službeno nastojalo prikazati kao dio svečanog obilježavanja 75. godišnjice Organizacije Sjevernoatlantskog ugovora (konkretno osnovana 4. travnja 1949. godine), uz službeno pokazivanje jedinstva država članica, teško je bilo sakriti i niz izazova (pa i podjela). Kao prvo, NATO summit u Washingtonu bio je vidljivo obilježen činjenicom rata u Ukrajini, posebno istaknutom i ruskim napadom na dječju bolnicu Okhmatdyt u samom Kijevu 8. srpnja. Time ne samo da je fokus događanja posredno bio stavljen na Rusku Federaciju i njenog čelnika Vladimira Putina kao agresore, već i na Narodnu Republiku Kinu koja Rusiji pomaže u ratu, pazeći pri tome da previše ne ugrozi svoj međunarodni status i trgovinske odnose. Zato ne čudi ni činjenica da se baš o Kini moglo iz službene deklaracije čuti najoštrije kvalifikacije do sada, dok su odnosi s tom državom (ali i sa Sjevernom Korejom, koja je sve bitnija saveznica Rusije i dugogodišnja država-klijent Kine) dominirali raspravom s partnerima iz Pacifičke regije.

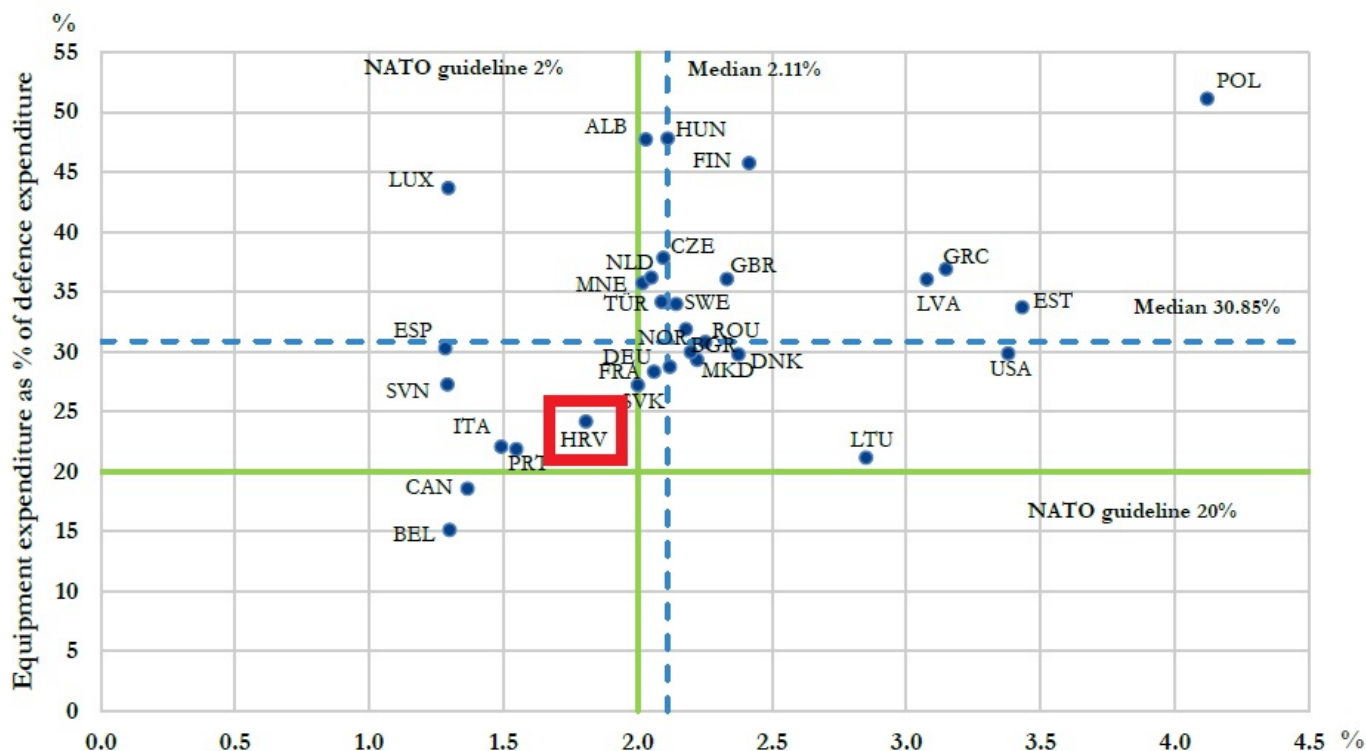

Ujedno, bilo je bitno uočiti i niz promijenjenih političkih situacija u kojima su se nalazili brojni čelnici država članica pridolih na summit. Dok su Emmanuel Macron i Olaf Scholz bili oslabljeni lošim izbornim rezultatima, Joe Biden se na NATO summitu konstantno borio s prigovorima o svojoj starosti te nesposobnosti za daljnji ozbiljan rad na čelu države, Viktor Orban i Recep Tayyip Erdoğan igrali su ulogu marginalaca i djelomičnih izopćenika, a premijeri Velike Britanije i Nizozemske, Keir Starmer te Dick Schoof, tek su radili svoje prve vanjskopolitičke korake nakon nedavnih izbornih pobjeda. Naravno, posebno treba istaknuti i ulogu jednog političara kojeg tu uopće nije bilo, ali je ipak svojim utjecajem barem djelomično obilježio događanje. Naravno, riječ je o bivšem (a možda i budućem) predsjedniku SAD Donaldu Trumpu – za čiji se mogući povratak na vlast i NATO i brojne njegove članice već neko vrijeme pripremaju (tzv. „Trump-proofing“

Saveza). Sve su to dodatni politički aspekti koje itekako treba uzeti u obzir pri sagledavanju učinaka te značenja ljetšnjeg političkog skupa u Washingtonu.

Obrambena izdvajanja i druge teme

Kao i u nizu prethodnih NATO skupova, pitanje financiranja sektora obrane među državama članicama nije se moglo izbjeći ni u Washingtonu. Tu se moglo čuti ponos glavnog tajnika Stoltenberga – o tom kako su ljetos 23 od 32 članice dostigle planiranih 2 posto BDP-a usmjereno za obranu, a posebice da time i ukupnost europskih članica Saveza u prosjeku prelazi tih magičnih 2 posto. Njemačka, Nizozemska, Norveška i Turska su mjeru od 2 posto BDP-a ove godine dostigle po prvi puta, a konkretno u ostvarenju ovoga cilja uspjele su sve države osim Španjolske (1,28 posto), Slovenije (1,29 posto), Luxembourga (1,29 posto), Belgije (1,3 posto), Kanade (1,37 posto), Italije (1,49 posto), Portugala (1,55 posto) i Hrvatske – koja je uz sve zamislive računovodstvene i administrativne trikove jedva dogurala do 1,81 posto. Ujedno, ovoga ljeta samo dvije NATO države (Belgija i Kanada) nisu ispunjavale pomoćni kriterij – izdvajanje 20 posto obrambenih novaca za modernizaciju – dok su svi ostali, baš kao i Republika Hrvatska, spoznali čari masovnije kupovine vojne opreme (pa makar i s malo ili nimalo planiranja tih investicija).

Udio obrane u BDP-u, prema NATO pregledu od 12. lipnja 2024. godine (NATO)

Dakle, dok se to 2014. na summitu u Walesu planiralo izvesti unutar 10 godina, cilj je skoro pa ostvaren. Iako su te 2014. samo 3 države ispunjavale mjeru, još 2021. se govorilo o njih 6, a sada samo osam od 32 ne ispunjava zadani cilj – a i one bi navodno trebale tu ponešto promijeniti do kraja desetljeća. Naravno, neovisno o činjenici da se tema ozbiljnijeg investiranja u vlastitu nacionalnu obranu država NATO kroz organizaciju provlači već desetljećima, ona je ovoga ljeta postala posebno aktualna s obzirom na loše stanje demokratskog predsjedničkog kandidata Bidena i mogućnost povratka na vlast u SAD Donalda Trumpa – osobe čije se doživljavanje vanjske politike i savezničkih odnosa redovito svodilo na pitanje novaca i uplata. Dakle, pitanje jačanja doprinosa članica za svoju obranu ljetos se itekako gledalo kao posebno bitno u slučaju pobjede Trumpa na izborima zakazanim za 5. studenog ove godine – ne bi li se i time probalo udobrovoljiti Rusiji sklonog populističkog političara koji je ionako saveznike prodrmao najavama mogućeg izlaska SAD iz NATO saveza, organizacije koju su baš Amerikanci i osnovali 1949. godine. Naravno, ako se pri jačanju pojedinog nacionalnog obrambenog sustava krenulo i u kupovinu razne nove vojne opreme iz Sjedinjenih Država – tim bolji argument na stolu za slučaj da 20. siječnja iduće godine opet bude inauguriran Trump, dok čitava stvar ni za Kamalu Harris neće biti mrska. Ipak, treba napomenuti kako u svjetlu tekućeg rata u Ukrajini sve više država NATO-a ne samo da spominje 2 posto BDP-a kao donju granicu potrebnih ulaganja – dok se čuje da bi novu mjeru trebalo postaviti na 2,5 posto BDP-a, a možda i na 3 posto – o čemu će zasigurno još biti mnogo razgovora. Ujedno se usuglasilo i mjere zajedničkog financiranja NATO saveza za period od 2025. do 2029. godine, dok će iduće godine za potrebe Saveza biti izdvojene 4,4 milijarde eura.

Uz ova financijska pitanja, moglo se čuti da je na summitu u Washingtonu usvojen i set novih NATO obrambenih planova, a odlučeno je i o mjerama za daljnje jačanje vojne industrije unutar organizacije. Oko 10 milijardi USD namijenjeno je za proizvodnju naoružanja i streljiva ne bi li se popunilo savezničke zalihe, dok se radi i na koordiniranju pojedinih nacionalnih proizvodnih kapaciteta, jačanju standardizacije i interoperabilnosti, te osiguravanju da ustaljenost potražnje bude dugoročni poticaj obrambenoj industriji. Uz pozdravljanje članstva Švedske, u Finskoj se odlučilo osnovati i novo zapovjedništvo zaduženo za sjeverno krilo Saveza. Ujedno, u Washingtonu se moglo čuti i

vijesti o jačanju protuzračne i proturaketne obrane Saveza – kako postavljanjem dodatnog sustava Aegis Ashore u mjestu Redzikowo u Poljskoj (kao dodatak dosadašnjim kapacitetima u Rumunjskoj, Španjolskoj i Turskoj), tako i raspoređivanjem američkih raketnih sustava Tomahawk, SM-6 (i budućih hipersoničnih raketa) na prostoru Njemačke od 2026. godine nadalje. Ova mjera – koja je bila zabranjena od 1988. pa sve do raspada Sporazuma o nuklearnim projektilima srednjeg dometa (Intermediate-Range Nuclear Forces Treaty) 2019. godine – trebala bi navodno dati vremena europskim državama da organiziraju svoju vlastitu zaštitu od takvih oružja, zajedno s jačanjem protuzračne i proturaketne obrane kontinenta. Radilo se ujedno i na jačanju otpornosti društava u državama članicama na nove izazove – po prvi put se pripremaju i Nacionalni planovi otpornosti (National Resilience Plans) – kao i na daljnjem razvoju savezničkih sposobnosti suočavanja s izazovima kibernetičkih prijetnji, za što se također odlučilo osnovati novi specijalizirani te integrirani obrambeni centar. Uz praćenje prijetnje terorizma, te jačanje sposobnosti za NBK obranu, poseban je fokus stavljen i na jačanje obrane kritičke podzemne infrastrukture važne kako za NATO, tako i za sve pojedinačne članice.

Ujedno, tom je prilikom i do kraja formalizirano preuzimanje mjesta Glavnog tajnika NATO saveza od bivšeg nizozemskog premijera Marka Ruttea, nakon kraja mandata Jensa Stoltenberga 1. listopada ove godine. Dok je Rutte postupno skupljao podršku među državama članicama, ne čudi da je taj posao najteže išao u Mađarskoj i Turskoj. Dok je mađarska podrška navodno na kraju bila osigurana pristankom ostalih država saveznica na izuzetak Mađarske od zajedničkih programa pomoći Ukrajini i obuci njenih vojnika – Turska se navodno koncentrirala na pitanje uloge Glavnog tajnika u odnosima Saveza i Europske unije. Ne samo da se Rutte navodno morao obvezati na zaobilazanje preferiranja EU država i stavova u NATO pitanjima, već je stvar bila zapečaćena i pristajanjem Saveza na ulogu Turske kao države organizatora NATO summita 2026. godine (nakon Nizozemske, u Den Haagu od 24. do 26. lipnja 2025. godine).

Rusija, Kina i njihovi prijatelji

Što se Ruske Federacije tiče, NATO je u Washingtonu ponovio da tu državu smatra prijetnjom, baš kao i njihovo nastojanje da se uglavnom silom promijeni sigurnosna arhitektura Europe. Ponovljen je i stav o njihovoj odgovornosti za agresiju u Ukrajini, brojne žrtve i razaranja u suprotnosti s međunarodnim pravom – te je Rusija pozvana na obustavljanje takvih djelovanja, baš kao i korištenja kemijskog naoružanja ponekad na tamošnjim bojištima. Osim potvrđivanja pripadnosti okupiranog poluotoka Krima Ukrajini, Rusija je pozvana i na povlačenje vojnih snaga stacioniranih u Moldovi te Gruziji protiv volje tamošnjih vlasti. Osuđeno je i redovito rusko „zveckanje“ nuklearnim naoružanjem (koje se rasporedilo i u Bjelorusiji od lipnja 2023. godine), te militarizacija svemira koju provodi režim Vladimira Putina. Jednako tako, posebnim prijetnjama sigurnosti država saveznica imenovana su i ruska hibridna djelovanja širom euroatlantskog prostora, korištenje migracija za pritiske prema susjednim zemljama, kibernetičke napade, kampanje dezinformiranja, te izvođenje ekonomske prisile i malignih političkih utjecaja. Na sve ove prijetnje trebalo bi odgovoriti skupno i organizirano – baš kao i na potencijalne oružane prijetnje prema NATO članicama – radi čega je do idućeg NATO summita u Nizozemskoj najavljena i izrada „Smjernica o NATO strateškom pristupu“ ovakvoj Ruskoj Federaciji.

Narodna Republika Kina prepoznata je kao odlučujući pomagač („decisive enabler“) koji Rusiji uvelike pomaže u zaobilazanju oštrice zapadnih sankcija. Zato je NR Kina u deklaraciji NATO summita u Washingtonu pozvana da prestane pružati materijalnu te političku potporu ruskoj agresiji u Ukrajini, posebno po pitanju izvoza roba dvojne namjene, razne opreme i sirovina korisnih za rusku vojnu industriju. Također, Kina je prepoznata kao izvor „sistemskih izazova“ za zemlje euroatlantskog prostora, posebice svojim hibridnim djelovanjima i širenjem dezinformacija. Uzimajući u obzir ekspanziju njihovog nuklearnog arsenala te svemirskog programa, Kina je pozvana na odgovorno ponašanje i povećanu transparentnost. Što se tiče političke potpore Kine režimu u Moskvi, treba spomenuti i kineska nastojanja za navodnim posredovanjem u rješavanju sukoba u Ukrajini. Ne samo da ta nastojanja svojim sadržajem uvelike idu na ruku ruskim ratnim ciljevima (i stanju na bojištu), već se oko tog vojno-diplomatskog procesa nastoji okupiti države skupine BRICS te tzv. „globalnog juga“ – nasuprot svim usporedivim nastojanjima NATO/EU i skupine država G7.

U ovom kontekstu treba naglasiti i spominjanje nekoliko dodatnih država, koje svojim ponašanjem prvenstveno vojno pomažu Ruskoj Federaciji u provedbi njihove agresije na Ukrajinu. Kao prvo, tu je Bjelorusija, kojoj je NATO zamjerio stavljanje vlastitog državnog teritorija i infrastrukture u provedbi ruskog napada. Dodatna politička i vojna integracija ove države u okvir Ruske Federacije, baš kao i tamošnje raspoređivanje ruskih vojnih kapaciteta i osoblja, postupno ugrožava kako regionalnu stabilnost, tako i odnose sa susjedima (Poljska te Litva i Latvija). No Bjelorusija je tijekom dosadašnjeg 31 mjeseca ruske agresije na Ukrajinu pružala Rusiji i pomoć u vojnom materijalu te streljivu, baš kao i Sjeverna Koreja te Iran. Uz to, NATO je prepoznao i slanje streljiva te balističkih raketa iz Sjeverne Koreje, kao i streljiva i bespilotnih letjelica (a možda i raketa) iz Irana – opet kao prijetnju sigurnosti euroatlantskog područja te kršenje više odluka organizacije Ujedinjenih naroda.

Podrška Ukrajini

Kako se već moglo vidjeti iz svega prethodno iznesenog, tema Ukrajine i njenog odolijevanja ruskoj agresiji zapravo je obojila većinu sadržaja na NATO summitu u srpnju ove godine. Ipak, usprkos ukrajinskim nadama te zalaganju pojedinih država članica – nije došlo do suglasja oko članstva te države u Savezu, pa onda i odgovarajućeg poziva u članstvo. Ipak, čulo se ponavljanje teza o podršci i potpori Ukrajini u odbijanju ruske agresije, posebice kroz format „Vijeća NATO-Ukrajina“. Iako ni tada (a ni u mjesecima koji su slijedili) nije došlo do usuglašavanja odluke o davanju dozvole Ukrajini da dobiveno zapadno oružje dužih dometa smije koristiti za udare duboko u teritorij Rusije, ipak se iz Washingtona moglo čuti o doniranju dodatnih modernih sustava protuzračne obrane. Nažalost, baš kao i u slučaju nekih drugih zapadnih obećanja – i ovdje se uskoro realnost odmakla od retorike, te se moglo bilježiti kašnjenje isporuke sustava SAMP/T iz Italije, neuspjeh Nizozemske da s partnerima kompletira još jednu bitnicu sustava MIM-104 Patriot, te vjerojatno i odgodu isporuke još jedne takve bitnice iz SAD (za koju se onda 26. rujna ponovilo namjeru slanja, kad jednom bude provedena njena prethodna obnova).

Uz sve to, na NATO summitu u Washingtonu usuglašeno je bilo osnivanje misije „NATO Security Assistance and Training for Ukraine“ (NSATU), koja bi trebala iz inozemstva koordinirati slanje vojne opreme i provedbu obuke ukrajinskih vojnika u državama saveznicama, zajedno s novim Visokim NATO predstavnikom kojeg bi Savez otposlao u Ukrajinu. Sve to bi trebalo raditi bez direktnog uključivanja NATO u rat, ujedno pripremajući Ukrajinu i za buduću integraciju u Savez – čemu se usuglasilo i Zavjet o dugoročnoj sigurnosnoj potpori Ukrajini, temeljem kojeg bi ta država proporcionalnim doprinosima saveznika iduće godine dobila 40 milijardi USD, prvenstveno za vojnu opremu, pomoć i obuku ljudstva. Ne bi li se osiguralo učenje lekcija iz tekućeg rata i raznih tim povodom provedenih aktivnosti, NATO je odlučio ustrojiti poseban Združeni centar za NATO-Ukrajina analizu, obuku i obrazovanje (NATO-Ukraine Joint Analysis, Training, and Education Centre – JATEC), koji bi trebao pomoći širenju utvrđenih dobrih praksi i na ostale NATO članice. Sve bi to trebalo potvrditi kako je budućnost Ukrajine neizbježno u okrilju NATO saveza – koji pozdravlja njeno slobodno pravo izbora, ali i na konkretan napredak te države prema članstvu odgovara podrškom „nepovratnom“ napredovanju prema „punim euroatlantskim integracijama, uključujući i NATO članstvo“ (za koje će pozivnica stići kad se države saveznice slože i budu zadovoljeni uvjeti, koji god oni bili). Naravno, ovakav izbor riječi predstavlja tek političku poruku podrške, koja će imati malo smisla ako je neće pratiti i stvarna realizacija zadanih obećanja o konkretnoj podršci u ratu. Ujedno se konstatiralo i da rad već spomenutog „Vijeća Ukrajina-NATO“ predstavlja most prema punom članstvu u Savezu, dok će se interoperabilnost i provedba demokratskih te sigurnosnih reformi pratiti kroz „Godišnje nacionalne programe“ pod paskom NATO ministara vanjskih poslova.

Turska i Mađarska

Na kraju napomenimo još jednom kako se uz sav napor Saveza da demonstrira zajedništvo i usklađenost stavova, ipak teško bilo oteti dojmu da barem dvije članice tu ozbiljno igraju neke svoje igre. Riječ je, naravno, bila o Turskoj i Mađarskoj – državama čiji se čelnici učestalo vide i slažu s ruskim predsjednikom Vladimirom Putinom, od kojeg masovno kupuju i jeftinije energente.

Turska je u NATO savezu od 1952. godine, a iako je kandidatkinja za EU članstvo od kraja 1999. godine – jasno je da od toga još dugo neće biti ništa. Dok se njihova velika vojna sila pretežito bavi obračunavanjem s Kurdima u samoj državi, te susjednim Siriji i Iraku – politički je posebno bitno istaknuti kako Turska nije uvela sankcije Ruskoj Federaciji i održava dobre odnose sa službenom Moskvom (čijeg je predsjednika Erdogan sreo u Kazahstanu samo nekoliko dana prije NATO summita u Washingtonu). Turska iz Ruske Federacije osigurava pokrivanje oko 49 posto energetske potrebe, te u Rusiju mnogo i izvozi (oko 45,6 milijardi USD u 2023. godini) – što bi se postupno moglo primijeniti zaoštravanjem sankcija NATO i EU država (posebno režima u kojem SAD kažnjavaju sve one koji krše njihove sankcije). Ujedno, Turska održava i dobre odnose s vlastima u Ukrajini – ne samo da se posredovalo u oslobađanju dijela ratnih zarobljenika, već se Kijevu isporučuje i vojnu pomoć (posebno bespilotne letjelice i ratne brodove), te unutar NATO saveza sudjeluje u raznim oblicima suradnje te pomoći. Nije s gorega napomenuti i da Turska u skladu s međunarodnom konvencijom iz Montreuxa sklopljenom 1936. godine nadzire i promet kroz tjesnace Bospor i Dardaneli – čime je zadnjih godina onemogućila jačanje ruske Crnomorske flote brodovima iz ostalih ruskih flota, na veliku korist Ukrajine – dok se itekako iskazala i ugovaranjem tzv. „Žitnog sporazuma“ od ljeta 2022. do ljeta 2023. godine, kojim je pomogla ukrajinskom izvozu prehrambenih roba u vrijeme najžešćeg ruskog pritiska na tu zemlju i njen pomorski izvoz. Time se pokazalo da Turska i dalje cijeni svoje NATO članstvo, iako ga često shvaća drugačije od ostalih država u Savezu (igrajući vlastite političke igre i pod cijenu zaoštavanja odnosa s preostatom Saveza). Osim spomena ambicija Turske prema članstvu i u Šangajskoj organizaciji za suradnju, to nigdje nije bilo jasnije vidljivo nego na primjeru prijema Švedske u NATO članstvo – gdje su vlasti u Stockholmu molbu za članstvo podnijele 18. svibnja 2022. i onda od 5. srpnja do 27. rujna 2022. prikupile i 28 od 30 ratifikacija svojih instrumenata o pristupanju. Pregovori s Turskom otegnuli su se sve do 25. siječnja 2024. godine – na kraju

potpomognuti i američkom odlukom da Turskoj proda dodatne borbene avione F-16 (dok se istodobno razgovara o F-35 pod uvjetom turskog otpisivanja "famnog" ruskog proutzračnog sustava S-400)

Slične igre nastoji igrati i Mađarska, članica NATO saveza od ožujka 1999. godine, Europske unije od svibnja 2004. godine, a Schengenske zone od kraja 2007. godine. Usprkos mađarskom izdvajanju 2,11 posto BDP-a za obranu (od toga 47,8 posto za opremanje i modernizaciju) – teško da je ikome dobro sjelo mađarsko izigravanje posrednika oko rata u Ukrajini i posjeta premijera Viktora Orbana Moskvi i Vladimiru Putinu 5. srpnja ove godine, samo koji dan po preuzimanju predsjedanja Europskim vijećem i uoči NATO summita, jednako kao i odlazak sa skupa u Washingtonu direkt na Floridu, radi osobnog sastanka Orbana s republikanskim predsjedničkim kandidatom Donaldom Trumpom (kojeg također ustrajno biju glasine o sklonosti Rusiji i njenom diktatoru). Sve je to tim više problematično ima li se u vidu redovita mađarska opstrukcija EU i NATO nastojanja za pomoć Ukrajini – gdje je Mađarska i ovoga ljeta ostala jedina NATO država koja se pobrinula isključiti iz svih u Washingtonu usvojenih mjera potpore Ukrajini. Dok je teško ozbiljno ocjenjivati navodne ambicije službene Budimpešte za članstvom u skupini BRICS (kojom dominiraju Rusija i Kina) ili Vijeću turkofonih država (na čijem je sastanku također bez konzultacija s ostatkom EU sudjelovala početkom srpnja ove godine), malo je bilo neugodnosti sličnih mađarskom postupanju oko već spomenutog ulaska Švedske u NATO – gdje se Mađarska mjesecima na birokratske prepreke izvlačila od ratifikacije pristupnih dokumenata u sjeni Turske. Kada je početkom 2024. spomenutom promjenom turskoga stava ostala jedinom preprekom švedskom članstvu – Mađarska se na kraju nagodila o kupovini još 4 borbena aviona JAS 39 Gripen i 5. ožujka ratificirala dokumente (a Švedska ušla u članstvo već dva dana nakon toga, 7. ožujka 2024. godine). Uz sve to, imajući u vidu i razmjere problema koje proizvodi unutar Europske unije, sve je teže ozbiljno razmatrati i budućnost Mađarske u NATO krugu država.

****ovaj tekst je dio projekta "NATO i Hrvatska pred neočekivanim izazovima" i objavljen je uz financijsku potporu Agencije za elektroničke medije iz Programa za poticanje novinarske izvrsnosti**

[Recommend](#) [Sign Up](#) to see what your friends recommend.

Vezani Tekstovi:

1. NATO: razrada planova uz Trumpove bukvice (8)
2. Nevidljivi NATO summit? (7)
3. Strah od Trumpa pred NATO summit (7)
4. Bruxelles: ludi NATO dani u sjeni nogometa (7)
5. Je li Putin u ukrajinskoj krizi oživio NATO? (7)

Tags: [Donald Trump](#), [Kina](#), [Mađarska](#), [NATO](#), [Ruska Federacija](#), [summit](#), [Turska](#), [Ukrajina](#)

Share:

[Tweet](#)

Author: [Igor Tabak](#)

Video prilog dana

How Ukraine is using 'the ...

'So odd': Ex-CIA operative ...

Moldova police say they f...

Fight for Bakhmut intensifi...

- [28.9.2023. - ForcesNews - Ratovanje širom raznih domena u Ukrajini](#)
- [27.9.2023 - CNN - Dronovi i informacijski rat u Ukrajini](#)
- [13.3.2023. - France24 - Manevri ruskih pristalica u Moldovi](#)
- [12.3.2023. - Euronews - Rusi jačaju pritisak na Bahmut](#)

OBRIS

- [O nama](#)
- [U medijima](#)
- [DOKUMENTI](#)
- [TONOVI](#)

Copyright © 2024 — [Obrana i sigurnost](#). All Rights Reserved Designed by [WP2008](#)
Content Protected Using [Blog Protector](#) By: [PcDrome](#).